

Kiadóhivatal:
Kaposvárott, zárdá-utca. Ide eszemesedők
az előfizetési pénzek, hirdetések és nyilatkozatok.
Megjelenik minden pénteken.
Előfizetési díj:
Egész évre . . . . . 6 frt — kr.
Fél évre . . . . . 3 frt — kr.
Negyed évre . . . . . 1 frt 50 kr.
Egyes számok 10 krért
Hagelman Károly
könyvkereskedésben és a kiadóhivatalban
kaphatók.

NÉP JOG

POLITIKAI, KÖZGAZDASÁGI ÉS TÁRSADALMI HETILAP.

Szerkesztőség:
Kaposvárott, zárdá-utca. Ide küldendő a
lap szellemi részét illető minden közlemény.
Megjelenik minden pénteken.
Előfizetési díj:
Egész évre . . . . . 6 frt — kr.
Fél évre . . . . . 3 frt — kr.
Negyed évre . . . . . 1 frt 50 kr.
Egyes számok 10 krért
Hagelman Károly
könyvkereskedésben és a kiadóhivatalban
kaphatók.

Kire szavazzunk?!

Bár a magyar állam és a keresztény társadalom, dacára az álliberalizmus folytonos támadásainak, ma még joggal elég erősnek liheti magát, hogy létének és jellegének megtartásáért küzdött harcából győzelmesen kerüljön ki; kétségtelen azonban, hogy harcra annál könnyebb, minthogy jelen állapotokkal való elégtelenség táborában napoként növekszik, s ezen elégtelenség fő oka az eltévesztett zsidó emancipáció, rossz állami gazdálkodás a zsidóság telhetetlen kincsszomja.

Ha valamely nemzet az őt fenyegető veszélytől megszabadul a nyugalomból, erőt merít magának a további munkához.

Szegény sokat zaklatott édes nemzetünk, a történelem gyászos lapjainak tanúsága szerint, vajmi keveset részesülhetett az áldásos béke és megelégedésben.

Ha körültekintünk, azt tapasztaljuk, hogy jelenben is kormányunk eltévesztett állampolitikája, anyagi erőnknek tulcsztett, tulságos igénybe vétele által romlás felé tereli nemzetünket.

Mióta a zsidók egyenjogósítása törvényre vált, azóta a zsidóság járma alatt nyögő állami gazdálkodásunk, annyira megrontá a közgazdasági erőnk, annyira elbágyasztotta, korábban rugékony tevékenységüket, hogy a hazája sorsát szívén hordó hazafinak valóban komor aggodalomba kellett merülnie, annak sülyedt hitele a terhek elviselhetlensége s az ezekből eredhető beláthatatlan veszedelem felett.

De hála Istennek a komor aggodalom nem csüggedést, hanem öntudatos elszántságot, önfeláldozó munkásságot teremtett.

A nép felismerve a veszélyt, az antisemitizmusban adott életjelt magáról. És azon páratlan erőfeszítés és életké-

pességnek, melyet az antisemitizmus, főleg annak vezérei kifejtettek, végre sikerült a kishittettekbe is bátorságot önteni a jövő szebb reményei iránt. Ma már legfeljebb csak a megrögzött gonoszság, elfogultság és roszakarat nem akarja belátni, hogy az antisemitizmus célja szent.

Légy áldva oh gondviselés, ki nekünk magyar keresztényeknek a sötétség hályogát szemünkről lovonni kegyeskedtél, s hogy megértünk engedél azon fonséges időt, midő az antisemitizmus, a keresztény társadalom s ennek kapcsán hazánk, illetve a magyar nemzet megvédése érdekében harcra képessé erősödött!

Polgártársak! Közelg a választás ideje. Fontos a kérdés. A keresztény magyar nemzet létéről van szó. Azok, kik a zsidó pénz hatalom alatt haldokló hazánk függetlenségének kivívása érdekében követett és követendő nézetüket osztják, merítsenek erőt és bátorságot a kormány rozzant politikája ellen irányult független antisemita elvtől ceglédi polgárok példájából, kiket semmi meg nem tört, semmi vissza nem riasztott, kiknek bámulatos magatartásuk, tantoríthatlan hittük, lelki bátorságuk kitartó buzgalomuk fényesen tanuskodik arról, hogy a magyar nemzet önérzete még nem eladó portéká, melyet megvehet a zsidó, mint a nyulbört.

Polgártársak! A kormány elvesztette a talajt lábai alul s nem képes többé politikáját megvédelmezni.

Most vagy soha! a nemzet szólaljon fel a kormány silányul hazard politikája s a zsidó uralom terjeszkedése ellen. Mutassuk meg hogy a győzelem, melyet az antisemitizmus a közelgő „népítéletben“ kivívni fog, méltó lesz a a magyar keresztény társadalom erkölcsös büszkeségéhez.

Polgártársak, Csak „független an-

tisemita képviselőjelöltekre szavazzatok.

Jelszó: zsidók legyünk vagy magyarok? Itt az idő válasszatok. *Visz.*

Hogy áll a világ?

Itthon. Milán király felköszöntője mellyel vendégét, Rudolf koronázókirályt s nejét üdvözölte, s melyben a szerb nép Ausztria-magyar monarchia iránti barátságos hajlandóságának adott kifejezést, bizonyára még nagyobb s kedvesebb feltűnést okozott volna, ha biztosan tudnánk, mennyit számítson a barátságból a magyar állam magának. Kétségtelennek látszik még is, hogy a keleti tartományoknak irányukban magatartásában kedvező változás állott be. Ez eseményen kívül a pozsonyi marha vásárnak már muld, s a választásoknak naponta emelkedő érdeke foglalkoztatja a kedélyeket.

Ausztriában azon nevezetes változást kell konstatálnunk, mely a tőzegek nézetében mindinkább tulsulyra jut. Bécs s vele a birodalom tul része az utóbbi évek liberalis hajszájának főtenyezője volt, most kezdik észre venni, hogy a keresztény népek e jöhíszemü döreségét a a zsidó — mondjuk hát — élelmesség arra használta, hogy a szegény keresztény macskával kikapartatott gesztenyét zsebre dugja, hihetetlen mennyiségű milliókat könnyű szerrel összehalmozson. Kinyitit végre a nép szemé, a zsidó álampor hatása erőtlenedni kezd; s a kijózanodás már is nyilatkozott abban, hogy a zsidóliberalis Dr. Koppot képviselői állásáról lemondani kényszerítette választói magatartása.

Anglia az egyiptomi viszonyok rendezése tekintetéből konferencia összeülését javasolja, a javaslathoz Franciaországon kívül állítólag mar az összes hatalmak hozzájárultak.

Spanyolország forradalom előestéjén áll. Az ország különböző részein a felkelők fegyverrel kezökben várják a jelszót az általános kitörésre. A mozgalom főintézőjének Zorillát tartják.

Véradó és új-sziszthem.

Hogy az évenkénti véradót is leróni kell, ezt nolle-velle még csak megérti néptünk, mert tudja, hogy a boldog(?) „modern államok“ közé levén ékeződve, ezeknek „fegyveres béke lábán“ járnunk muszáj! — ha abba halunk is! —

Hogy a honvédségre is — ámbár

„No H ur“ — mert csak így nevezték, a hamburginak hosszú lett volna különös nevét kimondani,

„miként gondolkozik ön Oroszországról? A napokban „szamáreggattát“ rendezünk az Alsteron, tartson velünk.“

Hösnünk, mintha sejtette volna, hogy lóvá akarják tenni, különöse a „szamáreggatta“ elnevezés által érzékenyen érintve érezte magát.

„Szamáreggatta, hogy érti ezt ön?“ kérdi az ezt gyanakodva.

„Ugyan nem hallott ön soha szamárfuttatásról?“

„Nem biz én.“

„No lássa a dolog egyszerű. A résztvevők bejelentik szamarukat s a szint, melyet a lovagja viselni fog. A nyér pedig nem az ki először, hanem az, ki utóször ér a kitűzött célponthoz. A lovagoknak azonban nem szabad saját szamarukra ülni, hanem mindenik a másét kapja meg, ezért azután hajta mind egyik az állatot a hogy csak bírja, hogy megelőzze a többit s tulajdona maradjon az utolsó, most már érti nemde?“

„Igen!“ szól H ur, de azért az összefüggést sehoggy sem akarta megérteni.

„No lássa a szamarakat hajóval helyettesítjük s a szamar regatta mehet. Nézze itt az alásírók jegyzéke, legkitűnőbb Sportmanjaink azok közül pedig önnek hiányozni nem szabad, alásírás 100 m. ebből bérelünk a ladikokat, a fenmaradó összeg lesz a díj. No írja alá, az ön részvéte nélkül nem ér az egész semmit.“

Hösnünk gyanulval telten aláit.

„Melyek a színei? fel kell jegyznem.“

„Az én jelvényem ezüst szárnyak vörös mezőben, majd küldök önnek egy lobogót,“ mond H felvultkodva.

„Köszönöm, köszönöm. Az igazat megvallva, biztosak voltunk, hogy ön részt vesz s már fogadások is történtek önre, még pedig 20 : 1 ellen.“

jelen „Stand“jában jócskán luxus költségeket teszünk, ezt is érezzük, de néma resignatióval tesszük: — adózzuk hazánk nak, — mert mi kedves arra a luxus kiadást se sajnálja az ember.

De azt nem értjük, hogy a t sorozó bizottság, vagy törvényhozás, mért hagyta el a régi községenkénti ujonczberendelést?!

Az előtt 1 község összes legénységét egy 1 napra hitták be sorozásra azután a község bírása, jegyzője mehetett haza, tehette otthoni hivatalos dolgát. Népe is e tekintetben maradhatott békével a jövő évi sorozásig.

A mostani újrendszerral azonban az egész járás legénységét betűnévsorban szöllongatván, a sorozásnak mind a 10—12. napján: így mind e 10—12 napon az egész járás, ennek mind a 40—50 községre egyiránt folyvást hadilábon tartatik! mind a 10—12 napon mindannyi községeknek fuvarok sapidíja pazaroltatik. Bírák, jegyzők saját községi teendőiktől felvonatnak. A községek bírálkat, jegyzőiket 10—12 napig nélkülözni kénytelenek. Ezek a máskori 1 nap helyett most 10—12 napig fáradni s költenek kényszerítetnek, — anélkül, hogy e methódus a t sorozó bizottságnak v. bárkinek is rövidebb, könnyebb vagy olesőbb volna.

A községeknek azonban kézzelfoghatólag költségesebb, hátrányosabb! Főleg ily ostorcsapás formájú hosszú járásban, mint a miénk!*)

De hát az „új sziszthem“ így rendeli.

Igy tán egy betűsoros index készítését (1 irtoknak 1/2 napiúrkáját) spórolja meg tán a t sorozó bizottság? sőt ezt se, mert a betűsorost az ily behívásra már így készítettnek kellett.

*) Zalamegye, tapolcai járás. Rá szól biz ez azért a kevesebb hosszú járásokra is. Szerk.

„Reám“, hebegi Holdvilági ur, dicsőség-gel eltelve.

„Igen, igen, hogy ön lesz az utolsó! Ajánlom magamat.“

Harmadnapon eljött a nagy esemény órája. Holdvilági urnak is megküldték a küzdőtervét, melyből ijeden látta, hogy egy kitűzött háromszögöt kétszer kell körülhajóznia. Annnyira lába szárába szállt erre a bátorság, hogy nyeresre már nem is gondolt, hanem egyre az forgott eszében, miként menthesse életét, ha baj találná érne? Mert hát nem csekély dolog ám először az életben reá bizoni jó énünket oly törékeny haszontalan jószágra. Némiképpen csakis az nyugtatta meg, hogy látta, miként e hajócskáknak bármily irányt lehet adni, ha egy kötelet, mely a hátsó részhez volt erősítve, meghuznak.

A ladikokat elosztották. A rendező gúnymosolylyal mutatta, hogy az övé lett az ezüst szárnyak vörös mezőben. Beláthatatlan néptömeg toladott az Alster partjain. A küzdők elfoglalták helyeiket, minden kész volt az indulásra. Ekkor akár azért, mert H ur nagyon is ideges volt, akár azért, mert fogalma sem volt a jármű kezeléséről, nagyot rántott a kötélben, melyre a hajó tulajdonosa különösen is figyelmeztette. Azon pillanatban kibontakozott a vitorla s hajója előre rohant a kedvező szélben. Ezerszeres hurrah követte e türelmetlen rohanást, társai s az indító dühösen kiáltottak, hogy forduljon meg s térjen vissza. De hát kiáltoztattak, mint a vízbefuló a szalmazsálhoz, úgy kapkodott a mi oraságunk a kezében lévő kötéhez, rángatta azt mindjobban, a helyét, hogy eleresztette volna. Megfordult vele a világ, tovább-tovább rohant a kis ladik, s emberünk halálfélelemmel, görcsösen fogódzott a vészhozó kötébe, ez végre elszakadt, a vitorla leest, a hajócska megállt, de ő is ott feküdt a fenéken, lábával ég felé fordulva. A tömeg hurrai ismétlődtek, H ur alsó extremitásainak láttára. E közben a

TÁRCSA.

Holdvilágéji ur!
A. M. V. után.
(Vége.)

Két három nap telt el már, de hír a Yacht-ról csak nem érkezett. Holdvilágéji ur e közben ismerősökre talált, kikkel atyja életében üzleti összeköttetésben volt, a magyarországi nemes fajrokon csakhamar hason keblekre talált, sőt sikerült is neki, hogy magát Hamburg egyik Yacht Clubjába becsempessze.

Idéje legnagyobb részét ezután a clubb helyiségében töltötte, hogy a szakirodalmat tanulmányozza, akár csak második Don Quixote. Nem csoda, ha teje a sok tudománytól teljesen elszédült, s ha előpékehez nagyon kezdett hasonlítani.

Közben tíz nap mult el s az oly nehezen várt jármű még mindig utban volt. Ennek kitűnőségét illetőleg különben meglehetősen kiábrándult, mert annyit megértett az olvasottakból, hogy a tengeri mértföld az otthoninak csak egy negyedrésze, s ennél fogva egy valamire való komfortablisással sem versenyezhetne hajójával.

Ezen s hasonló tapasztalatok végre nagyon gondolkodóba ejtették. Talán helyesen cselekszik, ha az első regatta idején itt Hamburgban tölti? hisz neki mindegy, pénzt csak ugy költheti itt, mint otthon s hátha azután mint kipróbált, kiképzett Yachtsmann lép majd fel egyszerre, mily tekintélyt, mily sulyt fog az neki kölcsönözni.

Valóban itt fogja tölteni a nyarat, elhatározott dolog: a mint ezzel tisztában volt, észbeli tehetségét arra irányozta, hogy hajónak illő nevet adjon: hallotta, hogy a Balatonon büszkélkedik a »Királyné«, a »Herczegné«, a »Hableány«, »Szélvész“ mind semmi, a ő hajója, »Gondolat“ lesz! igen már elnevezésből sejtsek gyorsaságát. Fogadott is rögtön

egy értelmes kinézésű hajóst, a kinek viselnie kellett hajós sapkáját közösen, a »Gondolat“ a nélkül, hogy színe világát látta volna a hajónak.

A Clubbtagoklassanément figyelmessé lőnek új társukra, ki kifogástalan hajóstólzetben a legpontosabban jelent meg minden este s sör helyett erőlködött nyeldesni a Groghot, miközben tengerészeti kifejezéseknek hamis alkalmazásával nem egyszer nevetésre, Angliában yachting tripsseinek elbeszélésével pedig módniélküli hahotára indította őket.

Vége egy tán 16 vagy 18-ik napi várakozás után elérkezett a rég óhajtott pillanat, Kutterje a kikötőben horgonyzott.

Azonnal szegődött meg egy hajóslegényt a nagy vörös G-t felvarratta annak is öltönyére s próbajárást tétetett, melyben ő azonban csak mint néző vett részt. Clubbtársai unszolására befestette újra a hajót, kimosatta a vitorlákat. Nemsokára aranyos betűkkel díszelgett a hajó hátulján a Gondolat, s meg kell vallani, hogy így a farészek bealajozva, minden megújítva, elég tisztességesen nézett ki. Holdvilágéji ur öröme tetőpontra hágtt, lázasan várta a regatták idejét, melyekben bizonyára ő lesz a győztes.

A bamba idegent ekkor már mindenki ismerte s társainak annál nagyobb mulatsággal szolgált, mert húsága s ostoba felfuvalkodottsága még gyanítani se engedé, hogy társai élceinek ő a célpontja, rendesen maga hahotázott legjobban a szikrázó szarkasztikus megjegyzések felett. Így egy napon gyaluforgácsot mutattak neki, kérdezvén mi az? No erre már Holdvilágéji ur is gyanus pófát vágott, a kérdező azonban koránt sem hagyta magát ez által zavarni, hanem folytatta: „ezek az ön egyetlen Gondolatának forgácsai.“

De megjött a várva várt az annyira óhajtott idő, a regatták ideje; egy napon így szól hozzá a Clubbnak egyik ötleiteiről ismeretes tagja;

De az 50 község 50 birájának s 20 jegyzőjének 10 napi bemenése = 700 napi idő és költség emésztés!
„Mi nekem 24 pálcza más talpára?” gondolja a mindenható államhatalom vagy közigazgatás.

Amde a nép úgy is jogosan duzzogva kérdi, hogy miért is nevezik biráikat és jegyzőiket „községi”-nek, mikor ezek legislegtöbb idejüket állami parancsok végrehajtásában töltve, — alig marad idejük a községi ügyekre! — Neveznék őket helyesebben „állami adószedők”-nek, „állami adókiivetők”-nek, beszállítóknak sat. és fizetné is őket az állam maga!

Híába írta meg boldogult báró Eötvösünk a „Községjegyzője” című szép tanregényét: hogy mennyi minden községi ügyet kell felolvasni a jó községi jegyzőnek! Híába olvassák el ezt mai községi jegyzőink?

Csakis a szép multnak szép emléke ez már! Elnyel már községet és mindent a molok — akarám mondani: a modern állam és ennek modern szisztemája, — ott is a hol nem muszáj, ott is a hol magának semmi hasznát nem tesz vele, csak a községeknél és egyeseknek kárt okoz, sokat is évenként!

Mintha nem ömagát nyelné — tagjaiban!

Videant consules!

É. K.
községi képviselő.

Szapuló.

Hogy mennyire terjed a zsidó szellem már a keresztény társadalomban, vagy hogy szabatosabban fejezzük ki magunkat, — a zsidó pénz és ebből folyó hatalom minő csábító erővel bír még a keresztény társadalom legmagasabb köreiben, a szellemi arisztokrácia köreiben is: legelőkelőbb, de egyáltalán legszorosabb bizonyítékot szolgáltat az a sajnálatra méltó szerep, melyet a zsidó befolyás a nemzet koszosur költőjével, *Jókai Mórral* játszat a politikában és költészetben egyaránt a zsidók dicsősítésére.

Soha se hallottam, hogy egy nemzetnek bálványozott koszosur költőjét, zsarnok vagy ellenség rá tudta volna kényszeríteni arra, hogy saját nemzetét ellenségeire mondjon dicsőítést: Jókai mindennap megteszi ezt, ha a politika, melynek szolgája, úgy kívánja. A walesi bárók meg tudták hallani, de a zsarnok dicsősége még sem zengett éneket lantjuk: Jókai? — mindennap letép egy-egy levelet a magyar nemzet által neki nyújtott koszosurból, s elvegyül az arany-borjú körül tánczó zsidók közé, hogy megtagadja saját nemzetét, a lovagias, nemes magyar nemzet szellemét, és istenadta tehetségével zengjen dicsőítést a minden erkölcsöt letipró Mammonnak, a zsidó szellemnek.

többi hajó is elindult, ha előbb már félt emberünk, most ellált lélekzete, midőn azok közeledtét hallotta; a hullám már ott csapkodott körülötte; önfentartási ösztöne egy rémköltésben tört ki. És gúnyhahótja a tömegnek követte az üvöltést, társai kétségbeesett helyzetében magára hagyták.

Végre megkönyörült rajta egy vén hajós, odá evetett hozzá s visszavitte a partra. Római triumfator sem fogadtak soha oly entusiasmussal, mint hősünket, midőn a szárazra lépett, s kevésbé mult, hogy a tömeg vállain nem vitte lakására, hova félholtan ért meg.

Napközben világossá lón előtte helyzete, Hamburgban nem időzhetett tovább, s embe-reinek a legszükségesebb rendeleteket megadva, az esti homályban elhagyta lakását, s az éjjeli vonattal Hamburgot.

Elaludt; elvonultak álmában előtte a multnak képei, mikor atyja s ő ott ültek a füstös boltban, fogadták a lutrisokat, no meg másokat is, kikkel be kellett menni a hátulsó szobába, mert a „gescheffje” nem tűrte a napvilágot; ni, a szomszéd rüfke mily szerelmesen kacsinthat rá, de ő megveti, mert ő „Oraság”, „Herr vun”, keresztény leányt is kaphat; még ha bátorságig viszi, miért ne? Ott a tenger az ő hősieségének színhelye, fekete felhő emelkedik a láthatáron, a szél fűvölt, hajója tánczol, a habok jobban-jobban csapkodnak feléje, szíve szorong, halálfelelem fogja el újra.

„Aj vaj!” az ősi kiáltás tör ki lihegő melléből; felébred.

A vonat rohog, száguld örült sebességgel. Isten veled Oraság!

Holdvilágíji őrül nem hallott többé a világ. Egy ismerőse, a kit a drei per mese nagyon élénken emlékeztetett rá, azt beszéli, hogy Karfunfel börsé Senaal családásig hasonlít hősünkhöz. Ha nem ő az, hát bizonyosan ikertestvére.

Pedig Jókai Mór költő az Isten kegyelméből, kit saját tehetségén kívül nem más, a magyar nép emelt fel mai magaslatára — vajjon nem látja-e meg a pusztulást, melyet a zsidók sáska-hada követ el a hazában? Nem látja-e, hogy a magyar földet, kastélyt és kunyhót egyiránt foglal egy jött-ment sörpredék nép, mely nem magyar, mely pusztítja a magyart? Nem veszi-e észre, hogy a magyar nép ősi erőit megmetyezi ez új nép aljas üzemével, utálatos szokásaival, áldatlan működésével? ...

Dehogy nem! Hanem a walesi bárók ideje elmúlt, s a mai kor nem költőnek való; a poéta nem a nemzetek geniúsának felkent papja többé — hanem mulattató rabszolga a hatalmas orgián, vagy fogadott ordítózó ágense a világot uraló börsének. A zsidó szolgává aljasítja a költőt: *Apollót megnyízza Marsyás* ...

Hogy egy Jókainak se lehet más sorsa! ... A nemzet bálványozott költője kénytelen megírni, hogy a zsidó jobb, derekabb a magyarnál! El kell neki mondania, hogy ő is philosemita, mert jobb szereti a zsidót saját vérénel, a magyarnál!

És Jókai elmondta, elmondta egy zsidó újságban. A magyar nemzet költője saját ideáljaként előáll egy nyomorult zsidóval, s nem áttalja kiírni, hogy azt a nyomorult zsidót nagyon megszerette, megszerette benne annak egész fajtát, mert abban a zsidóban megismerte fájának nagy erényét. ... a gyávaságot.

Hallod-e Árpád népe?! A Te hazában, a lovagias bátorság nemes földjén, melynek minden hantját hősek vére áztatta, melynek minden köve a hősi vitézség emléke, azt mondja a költő, hogy mi mindaz a zsidó erényéhez a — gyávasághoz képest! ...

És ezt Jókai megírta, s a magyar költő első volt a világ összes nemzetének költői közt, ki dicsőítést írt a gyávaságra. Lehet-e még költőnek magát kisebbé tenni?! Volt rá eset, hogy a költő leszállt a Maccenás asztalához, de a hulladékig nem aljasodott le, s ha hódolt méltatlannak, azt felruházta nemes tulajdonokkal, de az aljas tulajdonokat soha sem dicsőítette.

Jókai megírta ezt is, mert meg kellett tennie, — szegény költő! ...

Most pedig szálljunk le a magasból, a szellemi arisztokrácia köréből le a szellemi proletáriusokig, *le-le egés: a Kaposváron megjelent „Társadalom” újságig.*

Ezt az újságot megalapította a zsidó spekuláció, s szerkesztőjeül vállalkozott *Heckinger István* gymnasiumi tanár.

A spekuláció nem nagyon jól üthetett be, s a zsidó azt hitte, hogy ez azért van, mert a „Társadalom” nagyon vékony hangokat ereget abba a koncerterbe, melyet a Kaposváron megjelent három zsidó újság követ el a rabbinus taktus verése mellett.

Ráparancsolt tehát a szerkesztőségre, hogy fújja erősebben. És Heckinger István gymnasiumi tanár fújja teli tudóval.

Ha még a maga nevében volna bátorsága fújni! de nincs. Hozzá folyamodik a vidéki hírlapok megtöltésének legkopottabb módjához, és ír lapjának idegen név alatt levelet, mintha valami Csákszeghy A. nevű ember írta, ki bogáti plebánus. Plebánus, nem véletlenül, mert a megszorult szerkesztő érzi annak szükségét, hogy amit leírni szándékozik, azt *leghatóságosabban* egy plebánus írhatná.

Irat pedig a plebánussal, mintha az a plebánus egy levélre válaszolna ilyenénképen:

„Azt mondot te, hogy izraelitáink a *mértékfelek helytelen alkalmazásával előzik meg véreinket!* ...

A mértékfelek kezelése, s az alku fogásai, Magyarhonban egyhuron pendülnek, *mint oly tulajdonságok, melyek nélkül 24 óráig sem lehet valaki üzletember.* ...

Hát aztán elhiszi a tanár ur, hogy a világon van olyan keresztény pap, *ki ilyet mondjon?* ki azt hirdesse, hogy a *mértékfelek való család rendes dolog*, mely az üzletemberek bevetet tulajdona, nem is büni, mert anélkül nem lehet megélni?!

Hol vette a tanár ur a bátorságot, hogy megsértse az egész üzletvilágot? Hol vette a bátorságot, hogy egy ily elvet, ily immoralitást egy pappal mondat, kinek életfeladata morált praedikálni?

Hol vette a bátorságot, hogy a büntető törvénnyel ellenkező tanokat hirdessen?

Valóban megnyugtatt bennünket a tudat, hogy ez a Csákszeghy A. plebánus nem existál, s így a *fenti immoralitást nem keresztény pap mondja, — hanem a „Társadalom” szerkesztősége: meggyőződésünk ugyanis a magyarországi róm. kath. papság általános névtársak, hogy Csákszeghy A. plebánus nincs, de bogáti plebánia sincs.* Vajjon szabad-e egy tisztelt osztály nevével ily módon visszaélni?!

Vagy nincs érteke a „Társadalom” szerkesztőségének a morál és irodalmi tisztesség követelményei iránt? ...

De még többet is mond az plebánus:

„Azt is mondat: testi munkára kell szorítani (t. i. a zsidót), mint egykor Egyiptomban! — Arra azt mondom, mondd meg a keresztényeknek, ne szorítsák le zsidóinkat arról a térről s szorgalmukkal, hajlamukkal s testi

erejükkel, s betermelik ők rövid idő alatt azon tért is munkás kezekkel.”

Ennek a gyalázatos mondatnak édes testvére a következő: „Ha a zsidó beolvad a magyar népbe (vérszerint), csak akkor nem lesz a magyar csak papiron európai.”

Ennél már alávalóbban nem lehet a magyar nemzet ellen írni; nincs az a fanatikus bocher, ki ilyet mondani merészelne, s a „Társadalom” keresztény ember által szerkesztett újság mondja ezt.

Aki egy nemzet erkölceit megmetyélni igyekszik, arra biztatja, hogy mondjon le szorgalmáról, legyen buta, dologtalan; ki azt tanácsolja, hogy rontsa meg testi erejét, s talán éppen a zsidó pálinkájával, s legyen ezekhez hasonló nyomorék: a zsidó nem kevesebbet tesz, mint elárulja azt a nemzetet.

És a szerkesztő ur azt képzeli, hogy egy kath. pap elköveti azt a bűnt, melyet — a költő szerint — a pápa se bocsáthat meg: a hazaárulást?!

Csalódik! de csalódik abban is, hogy ezzel ügyének, zsidóinak jó szolgálatot tett: épen ez az ut az, mely a keresztény emberrel megutáltatja azt a fajt, mely rabszolgáitól ilyen szolgálatot is kíván.

Ismétljük: a „Társadalom” szerkesztője Heckinger István gym. tanár.

Szegény ifjuság!

Választási mozgalmak.

A csurgói kerület választóihoz Szalay Károly a következő nyílt levelet intézte:

Tisztelt polgártársaim!

A f. évi április 20-án Csurgón tartott értekezlet küldöttei által értesültem arról, hogy a közelebb megajándékozott választás alkalmából az orsz. képviselőségre kijelölni méltóztattak.

Valamint a t. külgöttség előtt kinyilatkoztattam, hogy most méltom, hogy ezen jelölést tisztelettel elfogadom, azon tudatban fogadom el, hogy azzal egyuttal egy nehéz kötelességet vállaltok magamra, melynek lelkiismeretes és helyes teljesítésétől, a haza érdeke, a polgárok jóléte — de saját becsületelem tisztán fenntartása is függ.

Ennek folytán, habár joggal hihetem is, hogy hosszú évek során át, a közpályán való működésem t. polgártársaim előtt ismeretes, s ennél fogva a kerület kiváló értelmességi s lelkes választói bizonyosan tisztába vannak azzal, vajjon az én jelöltségemnek lehet-e jelentőséget, s minő értelmet kell tulajdonítani? még is élelőn érzem a kötelességet, hogy lehető rövid idő alatt megjelenjen a kerületben, kifejtsem politikai hitvallásomat, melynek alapelve, hogy: Magyarország legyen önálló független ország, melynek sem kül, sem belügyére idegen állam befolyást ne gyakoroljon; pénz és gazdasági ügyeit intézhesse függetlenül; alkotmányát, koronás királyát nemzeti magyar hadsereg védelmezze.

Figyelmeztessém továbbá, t. polgártársaimat azon félelemessé vált veszélyre, mely a haza népét, az országot minden érdekét fenyegeti a zsidóságnak hatalomra vergődése, s a zsidó szellem a zsidó erkölcsnek a keresztény társadalomban való terjedése által. Hogy reá mutassak azon politikai és társadalmi teendőkre, melyek a törvényhozás és a nép kötelességévé váltak e kérdésben.

Addig is azonban míg ezt előszóval tehetném, a hála érzete nem enged hallgatnom, hanem arra késztem, hogy e holt betűkben előzetesen is kifejezzem mélyen érzett köszönetemet azon megtiszteltetésért, melyben engem kijelölésükkel részesítettek.

T. Polgártársaim!

Igaz ember erején felül nem vállalkozik, azért bizalmukért nem igerhettem más, mint a mire lelkiismeretesen számot vetve tehetőségem és erőmmel magamat képesnek érzem: törhetlen elvhűséget és szakadatlan munkát a haza függetlenségéért s a nép jóléte szent céljainak elérésére!

Tartsanak meg továbbá is jóakarukban, és szeretetükben.

Közös törekvéseinket a magyarok Istene megfogja áldani.

Nagy-Atádi kerületből írják: hogy gr. Somssich Imre a kerület mostani képviselője kinek újból egyhangu megválasztása kérdésbe lehetne. F. hó 7-én fogja N.-Atádon beszámoló beszédét megtartani, mely bucsuszózat is lesz a mennyiben a nemes gróf többé megbízást vállalni nem hajlandó.

Más oldalról értesülünk megképpen a sakterpárt apr. 26. N.-Atádon is megalakult. A jelen volt 30—40 választó polgár „köz felkiáltással” Barla Szabó József urat választotta meg jelöltjének. Ki program beszédjében ostromozta, ugyancsak neki rontott az antisemitáknak; persze, hogy egysé volt jelen azért. Különben a gyűlés lefolyásáról nincs mit jelentenem mert az oly neveltséges volt, hogy szinte restelkedve távoztak azok, kik curiosum képpen megtekintették ezen halva született értekezletet. — Nagy idők, kis emberek!

M a r c a l i b ó l teljesen megbízható oldalról közlik velünk, hogy a kerület tekintélyes s irányadó férfai azon megállapodásra jutottak miként gr. Somssich Imrét kéri fel a kerület képviselőjére, ha ő a nagy-Atádi kerület tovább képviselni nem volna hajlandó. A szigetvári kerület is megmozdult, mintha Fornszek Sándor bucsu szözeata feléb-

resztette volna aléltságból, ki választóinak tudára adta, egész lelkét visszatükröz, egész énjét magán viselő nyilatkozatban, hogy a képviselőségre többé nem vállalkozik. „Többen” értekezletet hívtak össze Szigetvárra, s azon „Többen” meg is jelentek, miután azonban ott a titkos követjelölt majdnem több volt mint a közönség, elhatározták, hogy Fornszek Sándort újra felkérlik, pedig nagyon jól tudják — tán éppen azért mert tudják — hogy szavával nem szokott játszani. Hej ha az a választó közönség megtalálja unni ezt a komédiát!

S hogy minden választási hírt híven regisztráljunk, Köttsérel vett értesítés után közöljük, hogy Miklós György urat — ki ez ideig speciális Tiszpartinac ismertett — a tabi kerületben, 43-as — Irányi féle — programmal szándékoznak felléptetni.

Tüdnivalók.

57/84. sz. Fölhívás. A karádi egyház ker. rom kath. néptanító urakat s mindazokat, kik az együletnek rendes tagjai, T a b r a az iskola helyiségében május hó 14-ik napján megtartandó tanító-egyleti gyűlésre d. e. 9 órára tisztelettel meghívom. A tanító urak részéről pontos megjelenés kivantatik: elmaradás esetén előre bejelentendő igazolás kéretik. C s i z m a d i a G y u l a zamárdi, Bors Gyula endrédi C z a k ó I s t v á n n.-egyei néptanító urakat általok szabadon választandó tárgyak előadására hívom és kérem fel. Tört szögek és 10-es rendszer kezelésére alulirt vállalkozom.

Honfui üdvözléttel:

Tóth József,
egyl. elnök.

H I R E K.

— Krizsanich József helybeli ügyvéd ur esküvője Lajpczig Gizella urhölgygel, Lajpczig István kir. mérnök ur szép leányával az egybekelő diszes és számos tagu rokonságuk és nagy néző közönség jelenlétében mult szördán tartatott a helybeli rom. kath. templomban. Kisérje őket áldás és boldogság a házassálet utain!

— Psik Gyula széles körben előnyösen ismert ügyvéd, hosszabb távolléte után visszatért Kaposvárra, s ügyvédi irodáját a fűtczában, (Jakab István ur házában a postahivatal szomszédságában) folyó hó 1-től fogva megnyitotta. Psik Gyula ur neve és tehetsége, mint ügyvéd sokkal ismertebb a közönség előtt, hogy sem bámi dicséretesre szorulna, azért letelepedését illetve iroda nyitását mi egyedül tudomás vétel végett ajánljuk a közönség figyelmébe.

— A honvéd tisztikarnak ez idei tavaszi előléptése alkalmával főhadnagyokká nevezettek ki: S c h u b e r t Ferencz József és W e i s z M ó r hadnagyk; hadnaggyá: nevezetett ki K a r a j a n k o v i c h György tiszthelyettes. A szabadságot állományban pedig K ö l g y e s s y Kálmán lengyeltöltő kir. jbiróságij ahelyzőt nevezetett ki hadnaggyá.

— Zsidók kenyeré. Mi lehetne más, mint hazugság. Egyik pártlapjuk azt írja, hogy „a „Népjog” titokzatos borítékban küldött szét, s az egyes számokhoz es dő cédulák mellékelvék, melyekben a lapnak a nép közt való terjesztése kéretik”. Természetes, hogy ebből egyetlen betű sem igaz, a mint azt tanusithatják a leadó postahivataltok, még azok is, a hol a magyar kormány dicsősége, zsidók a postakezdezők, s tanusithatja olvasóink akkora száma, mint a mennyivel a zsidó pártlap — ha csak majd Palesztinában nem — soha se fog dicsekedhetni. De hát ez a zsidó história még nem elég, azt is mondják, ugyanott, hogy mi a rablás jogulságát hirdetik. Ejjnye no, hát mióta nincs önkönnel Kozmájuk, a ki ezért pert indíton ellenünk? Persze, hogy azt meg a zsidó is tudja, hogy hazugsággal nem sokra lehet menni az esküdt ekkor, a kik előtt lelkiismeretük nagyobb ur Tisza Kálmánéknál. Hát inkább csak ragódjék kenyerén. Csak rajta. Minket teljesen kielégít, ha szükségét érzik, hogy hazudozzanak ellenünk.

— A kaposvári munkedelő társaság, miként már volt alkalmunk a t. közönséget tudósítani május hó 4-én működévol előadást tart, mely alkalmommal a budapesti népszínház kedvelt repertoir darabja, „Turi Borcsa” adatik elő; a társaság által kiadott színlap következő: Jótékonyozó előadás. A „kaposvári munkedelő társulat” részben b. e. rendezője, néhai Tar Csátár siremlékére, részben Mária Valeria árvaház alapítva munkedelő előadást rendez melyre a n. é. közönséget tisztelettel meghívja a rendező bizottság. Kaposvárott, f. 1884. évi május hó 4-én a „Korona” vendéglő nagy termében adatik: „Turi Borcsa” eredeti népszínmű 3 felvonásban. Irta: Gerő Károly. Rendező: özv. Tar Csátár urhölgy. Ügyelő Vasváry Béla ur. Sugó: Turi Ferencz ur. Az új díszleteket Koroknyai Ottó ur festőművész ur festette. Személyek: Turi Gáspár gazdag paraszt birtokos: Bélaváry Ferencz ur Borcsa, leánya: Zánkay Gizella k. a. Özevgy Gombos Andrásné: Özv. Pékyné, Vasváry K. urh. Ferencz fia, Farkas Béla ur. Miczi leánya Gosztonyi Krisztina k. a. Boglár Mihály bíró Kocsi-Horváth Endre ur. Boglár Marci Cecese ifj. Gosztonyi Sándor ur. Tornya Lázár, uradalmi kasznár: Matolcsy József ur. Gábor, fia fenyő-haraszti ispán: Both Menyhért ur. A horti lelkész: Kelemen Ferencz ur. Szelo

Teresi: Sárkó Turiéknál: Hafer József ur. G. István ur. Ar. Benkő Pista Biri, Panni, K. tonyi Beatri. Weigl Janka kisasszonyok. János ur. Bud. Lajos ur. — Történik egy kor — Helyé és a két első ban 1 frt 20 kr. Földszint fogadtatnak s Jegyek előre társulati pén házban) és H kedésében, elő Kezdeté pontfő A munkedelőlemmel kísért irhatjuk, hogy előadásával feket, melyek é nap is felel régebben a látták, vagy a tet a színlapra is, hogy eme alkalmom lámpák elő! F azokat, kik a sok farsád művet a műk színrehozni.

— A vasá hozott határo néhány keresk üzleti hasznoz concurrentiáj ramlanék. A boitbezárasa jutottak, nem éjjel azok cze nak nem hód befestették. Miksa és Ko semmi alakja az ily reppre midőn azok é től erednek, melnek gazdá utánján Nyug

— Hogy fő zsidó iparosok kat; nem ipa töképezések szerinti fényk galicziai bev patikárus, ké gyarországon nincs, de kő man személy akad elég; a ter és szabó. zsidók annyit saló-vas kezel öntéshez, min uralma alatt olyan iparágy — E politik vergődött zsi szék és szabó iparosokat te tették. A szoz zsidó ipa tönkre ment keresztény ilg penez szöng zsidó cipész muzeum”. K szöpen beren ben esetleg kivető-bizotts munkásokról ki reá a jó hallgatja azó kívül — saj goznak. Eze az 50-et is zsidó a kincs látható mun zsidó pedig u veit a sug melynek köl sága s a zse iparosok vé eddig nem sz

— Léprek Jakab, Haametszőkből a budapesti tözve. — E az utczán voltak elem megemliteni És Jókai m szemita.

— Méreg zott hírnök értesülésünk kiismeres és életnek meg állapotban minek folyt

Teresi: Sárközy Margit k. a. Erzs, cseléd Turiekánál: Háj Ilka k. a. Czuru, kocsis: Schäfer József ur. Gyúgyú, kisbíró helyettes: Vaszary István ur. Arató gazda: Noszlopy Gáspár ur. Benkő Pista Vaszary Béla ur. Zsuzsi, Lidi, Biri, Panni, Klári, Sári paraszti lányok: Gosztonyi Beatrix, Ruszky Anna, Sárközy Irma, Weigl Janka, Roboz Margit, Pöhl Berta kisasszonyok. Friczi, cigány primás: Ruszky János ur. Budu, cigány czimbalmos: Belovary Lajos ur. — A falu népe, aratók, cigányok. Történi egy pestmezei faluban. Idő: jelen kor. — Helyrak: Elsőrendű támlásszék oldalt és a két első sorban 1 frt 50 kr., a többi sorban 1 frt 20 kr. Másodrendű támlásszék 80 kr. Földszint 50 kr. Felülfizetések köszönettel fogadtatnak s hirlapilag nyugtáztatnak. — Jegyek előre válthatók: Dr. Marton Gyula társulati pénztárnok urnál (fő-utca 33. sz. házban) és Hágelman Károly ur könyvkereskedésében, előadás napján. este a pénztárnál. Kezdeté pontfél 8 óraker. Előadás után táncz. A műkedvelők próbáit volt alkalmunk figyelemmel kíséreni, minélfogva meggyőződésből irhatjuk, hogy a műkedvelő társaság e darab előadásával felfogja újítani azon kedves estét, melyek édes emléke bizonyára még mai nap is feledhetetlenül él mindazokban, kik régebben a műkedvelő társaság előadásait látták, vagy azokban részt vettek. Egy tekintet a színlapra meggyőzhet mindenkit arról, is, hogy ennyi kiváló szép hölgy, mint ez alkalmunk bizony nem egyhamar lépett a lámpák elé. Figyelmeztetjük az előadásra mind azokat, kik a szépet szeretik. Ugy tudjuk, hogy a sok fáradsággal kiállított és betanult színművet a műkedvelő társaság ismételve fogja színrehozni.

— A vasárnap délutáni boltbejárásokról hozott határozatnak még mindig nem akarja néhány kereskedő magát alávetni azon csekély üzleti haszon miatt, mely rá ez időben a többi concurrentiájának bínyáa folytán netán hátramlának. Amde a kereskedő segédek, kik a boltbejárással nagyon jól eső szabad időhöz jutottak, nem úgy gondolkoznak, s vasárnap éjjel azok czégtábláit, kik a közös határozatnak nem hódoltak, bemocskolták, beszélték befestették. Így járt a többi között Kohn Miksa és Kohn Bernáthné. Bár a kártételt semmi alakjában sem helyeselhetjük, mégis az ily represszálión épen nem csodálkozunk midőn azok épen a kereskedői személyzetektől erednek, kik bizonyára nagyon is megérdemelnék gazdáiktól azt, hogy az ünnepek délutánján nyugvást és szabad időt élvezhessenek.

— Hogy főzik le a kincstárt a budapesti zsidó iparosok? Rosszul fejeztük ki magunkat; nem iparosok ezek, hanem svindler zsidó tőkepénzesek. — A zsidó liberalizmus czidőszertint fénykorában ugyanis minden jött-ment galicziát bevándorló zsidókból czipész, szabó, patikárus, képviselő, sőt miniszter lehet Magyarországon. Zsidó miniszterünk ugyan még nincs, de könnyen lehetett volna már Wahrmann személyében; zsidó képviselő, patikárus akad elég; annál több azonban a zsidó szuster és szabó. Ez utóbbi mesterségekkel gsfaltelő zsidók annyit sem értenek a varrótól és vasaló-vas kezeléséhez, mint a hajdu a harangöntéshez, mindamellett a mancheszteri iskola uralma alatt jogosítva van minden handlé olyan iparágat választani, a minő neki tetszik. — E politika eredménye az, hogy a zoldágra vergődött zsidó handlékből átszármozott czipészek és szabók a becsületes, szolid keresztény iparosokat teljesen tönkretéve, rabszolgáikká tették. A szolid keresztény ipar az olcsó, de rossz zsidó iparral a versenyt meg sem állhatta, tönkre ment, s ennek következtében ezrei a keresztény iparosoknak a svindler zsidó tőkepénzes szolgálatára kényszerültek. — Egy ilyen zsidó czipészeket vagy szabónak Budapestben, a muzeum, Károlyi, váci-körút, keresepi-úton szépen berendezett üzleti helyisége van, a melyben esetleg 3-4 munkás foglalkozik. Az adó-kivető-bizottság előtt a zsidó csupán e látható munkásokról tesz vallomást, s a szerint vetik ki reá a jövedelmi adót. Ugyde a zsidó elhallgatja azon munkásait, a kik neki házonkívül — saját lakásaikon darab számrá dolgoznak. Ezek száma pedig némely zsidónál az 50-et is felülhaladja. — Így játszva ki a zsidó a kincstárt, ki azt csakis az üzletben található munkások után adoztatja meg. A zsidó pedig markába nevet s rendezgeti terveit a sugár-úton építendő — palotájának, melynek közlése a hatalmi közegek bambasága s a zsakmányul oda dobott keresztény iparosok véres verejtéki munkája, ha még eddig nem szereztek meg, összehordják azt neki.

— Léprekerült zsidó zsebmetszők. Grünspan Jakab, Haas Samu és Spitzer Károly zsebmetszőkből állott az a kompánia, melyet tegnap a budapesti rendőrséghez szállítottak megköztöve. — E jómadarakat tetten érték, midőn az utcán járó-kelő urhölgyek pénztárczáit voltak elemelendők. — Szükségtelen is talán megemlíteni, hogy mind a három — zsidó. — És Jókai mégis büszke arra, hogy ő — filozemita.

— Méregkeverő zsidó. Ezen czim alatt hozott hírnökben említett mérgezőget leány értesülésünk szerint a kórházban a főorvos leikiemerés és gondos gyógykezelése folytán az életnek megmentetett s ma már azon kedvező állapotban van, hogy értelmesen beszélni képes minek folytán a vizsgálóbíró által leendő ki-

hallgattatásának mi sem áll utjában. A méregkeverő zsidó ma is letartóztatva van.

— Egy zsidó, a ki 10 frtért a lelki üdvösségét eladja. Váltóhamisítással vádolt Hay Bernát budapesti lakos és zsidó, azzal vádolta a budapesti törvényszék előtt Weisz N. Sámuel kereskedőt és zsidót, hogy ez ő nála egy 700 frtról szóló hamis váltót számított le. — Miután Weisz tagadta a terhére rótt cselekmény elkövetését, panaszos Hay Bernát esküire lett volna bocsátandó. Amde a törvényszék a főváros szerte ismeretes zsidó uszorát nem bocsátotta el, mert okirathamisítás miatt vád alatt áll, és miután Weisz ellen a 700 frtos hamis váltó leszámítása miatt egyéb bizonyíték fel nem merült, ezt a törvényszéknek felmenteni kellett. Érdekes intermezzo volt, midőn Hay uszoras erkölcsösségének jellemzésére felmutattak egy szerződést, melyben Hay Bernát egy debreczeni zsidónak 10 frtért a lelki üdvösségét eladja. — Csak tréfa volt khérem alásán, — mondja a zsidó. „Hát a 10 frtot is tréfából vágta zsebre?” — mondja az elnök. A zsidó nem tudott reá kadenciát mondani s hosszú orral távozott a tárgyalási teremből.

— Uj német lap Budapestben. Az országgyűlés mérsékelt ellenzéki pártja roppant erőlködéseket visz végbe, hogy zöld ágra — miniszteri bársony székbe — jusson. Azonkívül, hogy a leggazdagabb gimpliket igyekeznek képviselőjelöltekül megfogni s ezekkel tündökölni a választók előtt, fölvettek a harcot a német — tulajdonképen zsidó — sajtóval, hogy a német lapokat olvasó városi polgárságot tőlük elhalássza s a „habarék” elvek részére meghódítsa. Ez okból május hó 1-től fogva Grecsák Károly orsz. képviselő szerkesztése mellett megjelenik a „Budapester Tagblatt” napilap melynek munkatársai gr. Apponyi A., Bittó István, gr. Dessewffy Aurél, Ernusz Kelemen, Fenyvesy Ferencz, Fröhlich Gusztáv, Gaál Jenő, Grünwald Béla, Hodossy Imre, Horánszky Nándor, Horváth Lajos, Királyi Pál, Kovács Albert, Zay Adolf, gr. Zelenszky Róbert és Vester Imre lesznek.

— Mint látható, elég „fényes” név található e névsorban, de hiányzik belőle a főrendiház ellenzéke, a mely, ugy látszik, nem nagy hajlamot mutat „habarodás” ra. Nem is kell a „habarék” senkinek széles ez országban. A létező legnagyobb társadalmi kérdés, a zsidó kérdés felölélése s programba vétele az, a mit Magyarország közönsége ma egy ellenzék-től vár. A habarék-párt programja „nesze semmi fogd meg jól”. Politikai próbálgatás, melynek egyedüli czélja, kormányra jutni minden áron — Hát bizony ez a főzet nem kell senkinek e hazában, s a „Budapester Tagblatt”, mint hiába való vállalat, idő előtt fog kora sírjába szállani.

— Hogy terjed az antisemitizmus? A napokban Budapest egyik vendéglőjében, mely a belvárosban fekszik, uri vendégeiről, magyar konyhájáról híres, egy földbirtokosok és állami tisztviselőkből álló 10-12 főnyi társaság gyűlt egybe kedélyes társalgás közt elkölteni a vacsorát s áldozni Bachusnak és Gambriusnak a sörivők védszentjének. Vig beszélgetés közben szóba került az antisemitizmus és Jókai, ki éppen az nap mesélte el az akadémiában, hogy lett ő — filosemita. A társaság — egy tagjának kivételével — nem szerette ugyan a „zsidót”, mindamellett pálcát tört az antisemitizmus és Istóczy féltől s dicsőítette Jókait, a ki minduntalan késő sikra szállani az üldözött a nemes zsidó faj érdekében. A kivétel képező egy tag határozott antisemita lévén, sikra szált Istóczy mellett, hatalmas érvekkel jelözte érdemeit a férfúnak, ki első szóllalt fel a zsidók káros befolyása ellen, mely a magyar társadalmat minden ágazatában szétrombolni törekszik, nevétségessé tette Jókait, ki a jászkunokat zsidóktól származtatja s a Galicziából beszármozó pájeszes, kaftános, hagymaillatu zsidót is Tuhutumtól származó tözgyökeres magyar és legjobb hazafiként özi keblére. Istóczyra üritette poharát. A barátságos vitatkozás a legjobb hangulatban tartotta a társaságot. A szomszéd asztalnál lipótvárosi zsidókereskedők börszánerek és doktorok (ügyvédek) ültek, kiket igen sértett a szomszéd asztalról áthallatszó disputa. Egy már többször felpofozott börszánerekben nem is állott meg a szó, oda oda kiállott a társaságnak, a mi ott igen nagy visszatezést és visszautasítást szült. A börszánerek mindamellett nem fogta be száját, sőt, midőn Istóczy éljenzetett, oda kiállott, hogy „kötelek” neki, s annak is a ki védelmére kell. E botrányos beavatkozás egy idegen társaságba egy perc alatt egy pártta tömörítette az anti és filosemitákat, felugráltak valamennyien s „ki vele”, „ki a zsidóval” a börszánerek kiutasítását követelték. A zsidók is felugráltak székeikről s elbizakodva abban, hogy a vendéglő katonatiszektől és zsidóktól igen látogatott volt, még kihívóbb magaviséletet tanusitva ismételték a börszánerek előbb mondott szavait. Egy szelid arckifejezésű földbirtokos, ki csak pár napra jött a fővárosba s barátai között a filosemiták pártján állott, nem birt többé uralkodni magán, mert úgy vágta képen a börszánereket, hogy ez földre bukott s az asztal mindenestül felborította. E váratlan fordulatra a zsidó kompánia ott hagyva esernyőt, felső kabátot s nem gondolva többé a börszánerek, hanem a saját bőrére, kerekét oldott. A börszánerek csakhamar felocsudott s policzájt em-

legette az összes vendégség gunykazaja közt elhagyta a csatát. Ez eset után a filosemiták mind antisemita társuk pártjára állottak s vetekedve éltették Istóczyt és az antisemitákat. Ez esetben különben, mint halljuk nem párbaj, hanem törvényszéki folytatása lesz. A zsidó ugy akar előlételet venni.

Irodalom és művészet.

Megjelent az „Ország-Világ” VIII. füzeté, érdekes és változatos tartalommal. A nagybecsű közleményekből elég legyen megemlíteni Degré Alajos kitünő regényét, mely az olvasók figyelmét végtelenül lebilincseli. A „Török vagy szakad” egyike legjobb magyar regényeinknek. — Mikssáth Kálmán és báró Podmaniczky Frigyes elbeszélése, Győri Vilmos szép husvéti emlékezése, Dalmady, Bartók versei emelik a jól szerkesztett lap értékét. — Előfizetési ára egy évre 10 frt, félévre 5 frt. Negyedévre 2 frt 50 kr. A „Képes Családi Lapok” a 31. szám a változatos tartalommal jelent meg. Képei: Népviselet Merwben. A kis természetvizsgálók. A megváltó temploma Szent-Péterváron. — Előfizetheti Méhner Vilmosnál Budapest IV ker. papnövelde-utca 8. sz. Egész évre 6 frt, félévre 3 frt, negyedévre 1 frt 50 kr.

Országgyűlés.

Most már nem beszélnek haza a képviselők, hanem otthon vannak testestől lelkes járvák sorra és irányadókat, hogy a jövő sorsáról hozzátétőleg értesüljenek. Csanády naponta megolvastatja a jelenlevőket, s már párszor rajta kapta a házat, hogy határozat képtelen.

Letárgyalták s elfogadták az iptörvényt. Pesten kiépítik a nagy körutat, államosítják a Duna-drávai s tán még másik vasutat is, de hát mindezt most már csak futtatban; minden valószínűség szerint néhány nap még, s a „Népjog” országgyűlési tudósítója leteheti a tollat, hogy nemcsak ő de a t. közönség is megnyugodjanak s kiheverjék a törvénygyár alkotásai üdvös hatását.

A fővárosból.

Nem arról a híres fűtykősről fogszólni az ének tisztelt közvélemény, amelylyel a jó czeg-lédiek sörényes Ottókat kináspángolták emberül, mert hiszen e fölött már régen napi rendre tért a nagy közönség. Talán izletesebb lesz a szabadság születte napján feltálat fekete levesnél, ha egy kis kóser „politikai” „ricsettél” kedveskedem az olvasónak.

Hogy mindjárt nevéen szállitanunk a gyermeket, van szerencsém bemutatni önöknek, a legujabb kor politikai balettánczosainak fejét: Sörényes Ottót!

Ez a kedves ur volt az, ki szüknek tartotta a Sándor-utcai czirkuszt, hajmeresztő productionál kilépett'va nyílt utcára kísérteni; s miként hajdan Don Quixote, kifejezadott észjárassal neki megy a kör szellemének — hogy azt lebukkozza.

Sörényes Ottó et Comp. régóta érzik, hogy lábuk alatt inog a föld. Hetek óta galvanizálják a haldokló mandatumot, mert ha az jobb létre talál szenderüni, nemcsak a furkós botos liga hatalma török meg, hanem elfognak némulni a zsidó érdek hóbortos lovagjainak hymnusai is. Azért a kontó lehurrogatják az igazságot. Jelszavunkkal: „Magyarország legyen egy „független” zsidó gyarmat!” Tönkre teszik a negyvennyolcas párt jó hírnevét s a központi zsidó iroda segélyével a reactiót, állították fel kis gyermekeknek ijesztő mumusul. Olykor azonban egy-egy villám bevilágított a kulissák mögé, s ekkor látjuk a mint a fehérre meszelt szerencsek a függetlenségi zászló rongyait liciztálják.

Ugron a „lófeju” székegy, Ottó a pókháló fonó, Hoytsi a csillagvizsgáló, fűjűk a kigyó követ a független antisemiták ellen.

A háttérben pedig Carolus lovas, az eszlári pusztá, „nagyreményű” földes ur, röhög. S ha megeskik, hogy ritualis köpködéseit megokolja valaki, napkelet felé fordult arczával veri mellet, „nemes” énézzettel motyogva: „becsülettel szerzett aranyaimat egy tréfi golyó szeszélyének fel nem áldozhatom.”

Meddig fog ez így tartani? Mint ködfátyol kép tünik fel előttünk multunk dicsősége; a felgortatott, megzavart társadalom romjai fölött, kétkedve áll a magyar, snttogva kérdezi: Felvirrad-e még valaha?

Igen! felvirrad! Az antisemita sas szárny csattogása elől már is ijedve húzza be fejét a zsidó! — Igen lesz még jobb jövő. Sz. B.

VIDÉKRŐL.

Csz opán ápril 26.

Tek. Saerkesztő ur! Tisztelettel járulok hozzá azért, hogy pár szóval emondhassam a husvét-napi ünneplésünket, kik összehangzólag 1869 óta a függetlenségi elvet valjuk.

Husvét napján délben öröm hirdettetett Gamás községben nagy közönség által Néjys. Szalay Imre képviselő ur tiszteletére, éppen ugy délután 6 óraker Somogyvárott. Süvegünk megemeltük, mert ugy tartjuk, ha hazánk ügyeivel foglalkozunk, igaz lelkekkel annyi, mint mikor az igaz Isten igéjének hirdetését hallgatjuk. A nép szava Isten szava; ugyan azért a fentirt helyeken is egyhangulag kikiáltották indítványomra Szalay Imrét képviselő jelöltünknek és így a jövő választásra

nézve törvényes felléptetése megtörtént. Nagyobb örömet mondani nem tudok, mint pártatlan képviselő urunknak a nép általi emeg-tisztiszteltetését.

Isten hozta képviselőnk — Országunk védelmezőjét, Ki az elvét szívből tartja, Azért a nép pártfogolja Eljen a balpárt! Eljen Szalay.

A Szalay érdemes rá! Zöld koszort tegyünk reá; Hoz hazánkert áldozatot, Választókért fáradságot, Eljen a balpárt, Eljen Szalay!

Lengyeltői kerületben Van Szalay tiszteletben Szavazását alig várjuk Mindannyian rá voksolunk. Eljen a balpárt, Eljen Szalay!

Választásunk nagyünnepünk, Szalay lesz a követünk. Azt a napot alig várjuk, Melyen őt felkoszorozzuk. Eljen a balpárt, Eljen Szalay!

Ha elérjük szándékunkat, Isten áld meg országunkat. Magyar hazánk boldogságát A Szalay meghozza ránk. Eljen a balpárt, Eljen Szalay!

Ezzel pár soraím bezárom, maradok alázatos szolgálója s hü elvtársa. Buzsáki István.

Falaton-Felvidék, ápril 24

Bizonyos tekintetben örömmel veszem fel tollamat: hull a légt áldás, kővértő esőcseppekben, fák, füvek-és virágok ujulnak örömben.

Egyelőre: jó közép-temésen felüli aratásnak nézünk elébe. Gyümölcsfaíkn — a kortéféleket kivéve — virágzóporban pompáznak! És „a mil leket a dja” rügyező börtökéink, dusan hoznak. Legelőtérsegeink, réteink, háziállataink, már ezuttal is elegendő tápanyagot szolgáltatnak. De „nemcsak kenyérrrel él az ember,» fordítsuk figyelmünket erkölcsi, társadalmi pangó életünk felé.

A mult havak hetekről vidékünkön elkövetett reblás, gyilkolási rémhírek, az illető gaz-bűnösök többnyire az igazság sujtó kezei közé kerülvén, már-már elnémulnak, de ezek helyett tanýát ütött kebleinkbe, a tündöcs, töprengés kedves szeretett imádozt hazánk sorsa, jövője felett; küszöbön levén a követ-választási ujaera! „Hannibal ante portas» mondja, s teszi a kormány. Például: „vakulj magyarr» féle fogásait, pedig egy izben már produkálta, most ujra előveszi: utazó vasuti mérnököket küld a szélrózsa minden irányában, az elvhi kerületek lekenyerzésére! Nekünk is volt nemrégiben aféle ur egyén-hez szerencsénk. Hanem majd mi is választó kerületünk igazai; ott leendünk annak idejében a választási urnánál!

Választókerületünk — tapolczai — ezuttal követjelöltjéről hallgat, annyi minden áron bizonyos, hogy: függetlenségi antisemita elvet vallókra s azok közül egy valakire esik választásunk. Főleg azért, mert mintha a tizenkettedik óra közele, ugy rémlik előttünk tanulnunk kell: a munkástól, tanulni, tűrni, szenvedni, könnytel szemekkel nézni, mint fosztogatattak, s fosztogatattak egyre földmives társaink, az átkozott zsidó raffineria gazság által, s hogy a sokszor elmondott, beteljesült zsidó ármanýok tovább ne ártassanak; jog védőre, igazságra »Népjog» ra van szükségünk. Különbön a muszkatant, mit egy peregrinus muszkától hallottam adandó alkalommal, e b. lap hasábjain megismertem. Zerus.

Enying, ápril 29.

T. Szerkesztő ur!

Magyar János ezen kerület képviselője megtartotta beszámoló beszédét, könnyen megtehettem, nem sok fáradságba került, mert elég keveset tett akár az országnak, akár kerületének. Hívei ujra felkérték, ő pedig nagy kegyesen engedett a kérelemnek, azt gondolta talán, az új három év alatt püspök lesz? lehet is oly érdemmel, mint a melyel kananokká lett. De t. szerkesztő ur alig akar megelégedni e rövidke tndósítással, hisz a kormánypárti zsidó lapok Magyar urat agyba-főbe dicsérték, ez igaz s hogy a „Népjog” olvasói ne csodálkozzanak, megsugom, hogy Magyar János ur a ki nemcsak keresztény és pap, hanem még kananok is a gyűlést az enyingi korszakban éppen akkor tartotta, mikor a cath. templomban mise volt s a hívek buzasszentelési processióra mentek. Ez csak remélem elég érdem a — zsidók előtt. Ne szőljon ám most már én előttem senki Herman ellen a ki isteni tiszteletalatt korszakában dorbézolókat vette magas pártfogásába, de még arról se ám, hogy miféle kerület az enyingi, Magyar urnak csak Ötvös, vagy Schwarcz Salamon — a sark — lehetnének méltó ellenjelöltjei. Sípárti.

